

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Da Anerkjendelsen af Berettigelse til Invalidforsørgelse i mangfoldige Tilfælde beror paa et Skjøn dels over Graden af den Sandsynlighed, der er for en tilstedeværende Svagheds Sammenhæng med den militære Tjeneste, dels over denne Svagheds mer eller mindre væsentlige Betydning for den Paagældendes Erhvervsøve, ligger det i Sagens Natur, at baade forskjellige Synspunkter og lidt større eller mindre Strængighed i Bedømmelsen i Tidernes Løb let kunne gjøre sig gjældende og føre til forskjellige Afgjørelser af foreliggende Tilfælde. Gaar Bevægelsen, jaaledes som det i Virkeligheden er flet, i Retning af at stille mindre Krav enten til Bevislighedernes Stykke eller til Svaghedens Betydning for Erhvervsøven, kan det — til Skade for Invaliderne — ikke være anderledes end, at det maa virke hæmmende paa Tilbøieligheden til at forandre ældre Afgjørelser til Gunst for dem, naar derved ikke alene kan bevirkes en Tilstaaelse af Forsørgelse for Fremtiden, men ogsaa fremtvinges en Efterbetaling for en mulig meget lang Aarrække, kjøndt det maa erkjendes, at der ikke er Tale om nogen tidligere Tilfidsjættelse af Bedømmendes Ret, men kun om en mindre mild Bedømmelse end den, man nu i og for sig vilde være tilbøielig til at anvende.

Administrationen er indtil for saa Aar siden, støttet i saa Henseende ved Udtalelser i Præmisserne til en Hof- og Stadsretsdom af 18de December 1871, gaaet ud fra den Forudsætning, at de i Invalidelovene givne korte Præscriptionsfrister med Hensyn til en tilstaaet Forsørgelse ligesom ogsaa Sagens Natur maatte medføre som Regel, at der ikke ved Domstolene vilde blive tilkjendt Efterbetaling af Forsørgelse for en lang Række af Aar; men Domme fra den senere Tid have gjort Spørgsmaalet tvivlsomt. Ved en Højesteretsdom af 5te November 1886 er Citanten kjendt berettiget til at faa udbetalt Invalidforsørgelse for over 30 Aar med ialt 5,820 Kr., og ved Højesteretsdom af 10de Januar 1888 er en anden Citant kjendt berettiget til Invalidforsørgelse for de sidste 6½ Aar, medens hans Krav paa den først var fremsat knap 4 Aar før Dommens Afgjelse. Endelig har en Hof- og Stadsretsdom af 9de April 1888, der for Tiden er indanket for Højesteret, tilpligtet Finanzministeriet at udbetale en Invalid et Beløb af ca. 2,650 Kr. som Forsørgelse for Tiden fra

December 1867 til Oktober 1886, uagtet han ingenstunde havde meldt sig til Forsørgelse førend i Oktober 1886 og da strax fik saadan tilstaaet for Fremtiden.

Sandsynligvis foranledigede ved den førstnævnte Højesteretsdom, svæve for Tiden 4 før 1ste Oktober 1888 paastævnedes Sager for Retten i første Instants; i de 3 af disse paastaas Efterbetaling af Forsørgelse for Tidsrum af imellem 18 og 35 Aar til samlet Beløb af omtrent 11,000 Kr. foruden Renter, medens der under den 4de paastaas Efterbetaling for 38 Aar, uden at der, saavidt vides, er nedlagt Paastand paa en bestemt Sum, og der kan ikke være Tvivl om, at mange lignende Efterkrav efterhaanden kunne ventes.

Det har derfor maattet anses for nødvendigt og for stemmende med Invalidernes velforstaede Interesse, at der snarest muligt tilvejebringes faste Lovregler i saa Henseende, og hertil sigter nærværende Forslag.

Til § 1.

Det stemmer formentlig med Sagens Natur, at intet Spørgsmaal om Berettigelse til Invalidforsørgelse indbringes til Afgjelse ved Domstolene, forinden vedkommende administrative Myndighed har haft Leilighed til at behandle det. En udtrykkelig Udtalelse heraf savnes imidlertid i Lovgivningen, og nærværende Forslag giver en passende Anledning til at søge denne Mangel udfyldt.

Til § 2.

Hensigten med denne Bestemmelse er allerede angiven ved de indledende Bemærkninger. Naar der her er tillagt den administrative Myndighed en Beføielse til, naar Omstændighederne tale derfor, at tilstaa Forsørgelse for indtil 1 Aar forud for Andragendets Indgivelse, finder dette sin naturlige Forklaring dert, at der med Nøiemighed bør indrømmes en passende Frist til efter en Stades eller Sygdoms Raadtagelse eller Forværrelse at gjøre Skridt til Henvendelse til vedkommende Myndigheder angaaende Attester m. m.

Til § 3.

Det maa anses for rigtigt, at der bestemmes en vis Frist, inden hvilken en af den administrative Myndighed truffen Afgjørelse kan undergives Domstolenes Prøvelse, eftersom den samme Betragtning, der taler